

Wyrok z dnia 6 marca 1997 r.
II UKN 23/97

W myśl art. 278 KPC do kompetencji sądu należy wezwanie jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii i stąd dla uznania trafności zarzutu kasacji niezbędne jest by wykazano w niej, że sąd rozstrzygając daną sprawę zakres tej kompetencji przekroczył.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski, Walerian Sanetra (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 6 marca 1997 r. sprawy z wniosku Tadeusza P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o rentę inwalidzką z tytułu wypadku przy pracy, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wnioskodawca Tadeusz P. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 listopada 1996 r. [...], którym Sąd ten oddalił jego rewizję od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 1996 r. [...] Wyrokowi Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zarzucił, iż narusza on przepisy postępowania, a mianowicie art. 218 § 1 KPC, art. 286 § 1 KPC oraz art. 328 § 2 KPC. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wnioskodawca podniósł, że Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych w dziedzinie medycyny i psychologii. Jego zdaniem potwierdzone w ten sposób zostało, że Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił różnicy w ocenie stanu zdrowia powoda wynikającej z zaświadczeń lekarskich wydanych po dwukrotnym pobycie powoda na leczeniu szpitalnym w P., w których stwierdzono występowanie u powoda cerebrastenii pourazowej, a opiniami biegłych sporządzonymi na zlecenie Sądu pierwszej instancji oraz opinią Obwodowej Komisji Lekarskiej, w której stwierdzono, iż wnioskodawca doznał 15% uszczerbku na zdrowiu w następstwie wypadku przy pracy. Według powoda wydana przez biegłych opinia uzupełniająca nie wyjaśniła w żadnym stopniu istniejących na tym tle wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty kasacji są bezpodstawne. Jedną z przesłanek przyznania renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy, której wnioskodawca domagał się, jest stwierdzenie przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, iż stan zdrowia (organizmu) danej osoby ma cechy, które uzasadniają uznanie go za stan określany przez ustawę jako inwalidztwo. Sąd Apelacyjny w tym kontekście trafnie podkreślił, że ocena zdolności do wykonywania zatrudnienia i zaliczenie do jednej z grup inwalidów należy do komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia. Ustalenie następstw wypadku i stwierdzenie inwalidztwa wymaga przy tym wiadomości specjalnych (wiedzy medycznej). Stąd też o inwalidztwie orzekają specjalne komisje, a w postępowaniu sądowym powoływany jest dowód z opinii biegłych. Sąd pierwszej instancji rozstrzygając o żądaniu powoda powołał zespół biegłych szeregu specjalności (chirurg, ortopeda, neurolog, psycholog), którzy nie

stwierdzili u powoda inwalidztwa będącego następstwem doznanego wypadku przy pracy. Biegli ci dwukrotnie uzupełniali pierwotną opinię w związku z przedkładaniem przez wnioskodawcę dodatkowej dokumentacji lekarskiej. Ponadto Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe przez dopuszczenie uzupełniającej opinii lekarzy (ortopedy, neurologa, chirurga, psychologa i psychiatry). Biegli ci, po zapoznaniu się również z ustaleniami wynikającymi z hospitalizacji wnioskodawcy w 1996 r., stwierdzili u niego brak przeciwwskazań do wykonywania zatrudnienia. W ich ocenie uraz doznany na skutek wypadku przy pracy nie spowodował następstw uzasadniających zakwalifikowanie powoda do którejś z grup inwalidzkich. Opinia biegłych jest jednoznaczna. Zgodzić się przy tym należy z Sądem Apelacyjnym, gdy zauważa on, iż wobec szerokiego zakresu specjalności wydających ją lekarzy, jest ona pełna i wyczerpująca oraz uwzględnia wszelkie możliwe kierunki oddziaływania doznanego urazu na organizm powoda. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny miał pełne podstawy do zaakceptowania tej opinii i przyjęcia, że w następstwie wypadku przy pracy słusznie nie został on uznany za inwalidę. Ponadto kasacja nie może być uwzględniona także z tego względu, że wskazane w niej przepisy art. 278 § 1 KPC, art. 286 § 1 KPC (w artykule tym nie ma podziału na paragrafy) oraz art. 328 § 2 KPC nie mają związku z treścią jej uzasadnienia, w którym nie wykazano na czym miałyby polegać wadliwość postępowania Sądu Apelacyjnego w zakresie wyboru (ewentualne przekroczenie granic "możliwości" wskazanej w przepisie) biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii (art. 278 § 1 KPC), jakich nieprawidłowości dopuścił się ten Sąd w zakresie możliwości żądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie oraz żądania dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych (art. 286 KPC) oraz jakie konkretnie wady ma sporządzone przez niego uzasadnienie wyroku (art. 328 § 2 KPC).

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====